

[Vilhelm Rasmussen.]

mene, at det er fuldkommen rigtigt, at en Skole af en saadan speciel Art i alle sine fire Undervisningsaar skal være præget af Skolens særlige Formaal. Dernæst er der en Ændring i § 3, idet det dér foreslaas, at der ved enhver Lærerskole skal findes en i et tilstrækkeligt Antal Klasser delt Børneskole. Det var et Strids-spørgsmaal under de tidligere Forhandlinger, et Spørgsmaal, der dog ikke var af stor praktisk Betydning, i de allerfleste saavel Stats- som Privatseminarier er der en syvklasset Børneskole, og det, som det i særlig Grad i denne Sag drejer sig om, er, at Lærerne, de vordende Lærere, ikke blot lærer, hvordan de skal bære sig ad, hvor der er syv Klasser, men ogsaa faar praktisk Erfaring for, hvorledes man klarer sig i en Skole med et mindre Antal Klasser. Det er undertiden betydelig mere vanskeligt end at klare sig i en stærkt klassedelt Skole.

Dernæst er der nogle Ændringer i § 4. I Stykke 2 bruger den højtærede Minister Udtrykket „Kundskabsfylde“, som Ministeren ogsaa forklarede i sin Fremsættelsestale. Ved at sammenholde dette Udtryk med Anmærkningerne ser jeg, at det dog dækker over den Opfattelse hos den højtærede Minister, at det drejer sig dels om en vis Fylde af Kundskaber, dels om en vis *Modenhed*, og det mener jeg den højtærede Minister har Ret i. Der vilde være en vis Fare forbundet med et Udtryk som *Kundskabsfylde* eller *Kundskabsmængde*, hvis man ikke føjede *Modenhed* til, for det kunde have den Følge, at Eksaminatorer og Censorer lod sig tilfredsstille, naar det unge Menneske blot kunde lægge for Dagen, at han havde en vis Viden, uden nærmere at undersøge, om denne Viden ogsaa var tilegnet og forstaaet. Derfor er jeg glad ved, at den højtærede Minister i sine Anmærkninger til Lovforslaget udtrykkelig har sagt, at der ogsaa skal tænkes paa *Modenhed*.

Dernæst er der i denne Paragraf et interessant Stykke, den anden Del af Stykke 2, idet Ministeren dér aabner en Dør for Optagelse af andre end dem, der kan tilfredsstille de Fordringer, der stilles Krav om i Stykke 2. Disse andre er Personer, som ved tidligere Lærervirksomhed har vist, at de har „Kald til og Evner for“ Lærergerningen. For dem skal der indrettes en særlig Optagelsesprøve, som fortrinvis tager Sigte paa at godtgøre, at de har den tilstrækkelige *Modenhed* til at følge Lærerskolens Undervisning. Det

er en Haandsrækning til andre her i Tinget, som i tidligere Dage var Modstandere af de Optagelsesbetingelser, som den Gang blev foreslaet. Men naar den højtærede Minister her bruger Udtrykket „Kald til og Evner for“, vil jeg dog gerne sige, at jeg opfatter disse Udtryk som dækkende den Tanke, at disse Personer skal føle Lyst til og have vist Anlæg for Lærergerningen. For hvis man tager Ordene efter Bogstaven, forekommer det mig, at man med en vis Ret vil kunne sige, at det er et lige lovlig stærkt Krav; navnlig det, at vedkommende skal have Evner for Lærergerningen, er et haardt Krav at stille til dem, der gaar ind i en Skole, som i Løbet af fire Aar skal give dem Evne til Lærergerningen. Jeg tror heller ikke, at den højtærede Minister er uenig med mig i min Opfattelse.

Dernæst vil jeg understrege, at der med Hensyn til Prøven staar, at den direkte eller dog fortrinvis tager Sigte paa, at de har den tilstrækkelige *Modenhed*. Jeg ser i dette Ordvalg en Tilkendegivelse af, at dels skal der for disse Personers Vedkommende særlig lægges Vægt paa at faa konstateret, at det er modne Mennesker efter deres Alder, men naar der staar „fortrinvis“, maa det dog betyde, at de ogsaa skal dokumentere, at de har en vis Mængde Kundskaber, bl. a. i de fremmede Sprog, saaledes at de er i Stand til at følge Undervisningen, for ellers vil en eller to kunne bevirke, at Undervisningen for alle de andre bliver yderst mangelfuld gennem en lang Tid.

Dernæst er der i § 6 en ganske interessant og vidtrækkende Ændring, idet den højtærede Minister foreslaar, at Undervisningen skal omfatte „følgende Fag“, men ikke desuden nævner en Eksamen. Det vil jeg for mit Vedkommende gerne takke Ministeren for, thi vel er det af stor Betydning, at man præciserer, hvad Undervisningen skal dreje sig om, men det er et Fremskridt, at man ikke tillige kræver, at der skal aflægges Eksamen i alle Undervisningsfagene. Det gør det nemlig muligt for Ministeren — eller hvem det nu i Fremtidens Løb maatte blive, der kan tænkes mange forskellige politiske Konstellationer — paa ethvert Tidspunkt i Aarenes Løb at afpasse Undervisning og Eksamen efter Tidens Erfaringer; og der er ikke det allermindste i Vejen for, at man meget godt kan fritage seminariestuderende for Eksamen i visse Fag, ligesom man ogsaa, naar dette mere lemfældige Udtryk er brugt, vil være i Stand til at give en meget større Frihed